

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 482

гр. София, 11.03.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Атанас Н. Атанасов
Калина В. Станчева

като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно частно наказателно дело № 20221100600782 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243 ал.7 – 8 от НПК.

Образувано е по жалба на пострадалата Д. ВЛ.-Т. срещу определение от 07.01.2022 година на СРС, НО, 17 състав, постановено по НЧД № 2555/2019 година, с което е било потвърдено постановление от 15.01.2019 година на СРП, с което е било прекратено наказателното производство, водено по ДП № 226 ЗМК 1743/2016 година по описа на 2 РУ-СДВР, пр.пр.№ 33333/2016 година по описа на СРП, за престъпление по чл.127 ал.1 НК.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното определение. Поддържа се, че извършения от страна на прокуратурата анализ на доказателствата е едностранен, а формираните правни изводи не обхващат всички възможни престъпни състави.

Софийски градски съд, след като се запозна с материалите по делото, намира, че жалбата е процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и в законоустановения процесуален срок. Разгледана по същество, се явява неоснователна.

Досъдебното производство е било образувано и водено за престъпление по чл.127ал.1 НК – за това че в периода от неустановена дата до 21.08.2016 година в Столична община, район Нови Искър, кв.Изгрев, е подпомогнато или склонено друго лице към самоубийство.

Разпоредбата на чл. 243 от НПК определя правомощието на прокурора да прекрати наказателното производство при изрично определени от закона предпоставки. По тази причина постановлението за прекратяване на наказателното производство следва да бъде в достатъчна степен мотивирано, обосновано и законосъобразно.

В принципен план постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства и е обективно и ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства поотделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи.

От своя страна, преценката за законосъобразност обхваща обстоятелството съответстват ли актовете на първоинстанционния съд и на прокуратурата на нормите на материалния и процесуалния закон. Правомощията на съда в тази форма на последващ съдебен контрол в досъдебното производство се изразяват в извършване на проверка дали изводите на прокурора почиват на логически правилно конструиран и пълен анализ на събраните доказателства, без да е допуснато изопачаване на смисъла им или превратно тълкуване. На следващо място, съдът трябва да изясни дали проведеното разследване е обективно, всестранно и пълно, което позволява да се отговори и на въпроса дали прокурорът е формирал вътрешното си убеждение въз основа на всички възможни доказателства.

Същевременно обаче съдът не бива да изнемва функциите на обвинението по събирането и проверката на доказателствата и за вземането на решението на кого да повдигне обвинения (конституционните правомощия по чл. 127, т. 1, 2, 3 КРБ). Съдът не е оправомощен да се произнася по въпросите от компетентността на прокурора чрез собствена, различна от изложената в постановлението, интерпретация на доказателствата, събрани в досъдебната фаза. Както и при вътрешноинстанционния съдебен контрол на съдебните актове, така и при съдебния контрол в досъдебното производство, задължителните указания относно прилагането на закона – процесуалния и материалноправния, изключват възможността да се дават указания за определен конкретен резултат при решаване на делото.

Изхождайки от изтъкнатите правни положения, настоящият въззивен състав приема, че постановлението е годен за проверка прокурорски акт. Това е така, тъй като постановлението е постановено от компетентен орган и съдържа проверяеми мотиви. В постановлението е описана възприетата от прокурора фактическа обстановка, направен е доказателствен анализ и са изложени правни съображения.

На следващо място въззивният съд намира, че определението на СРС почива на правилно разбиране за материалния закон и за липсата на съставомерно поведение. При спазване на принципа на чл. 13, ал. 1 от НПК органите на досъдебното производство са събрали необходимите и възможни доказателства за разкриване на обективната истина. Също така въззивният съд не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на досъдебното производство при събирането на доказателствата.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че установените по делото факти са правилно изяснени и съответстват на събраните на досъдебното производство доказателства, като изцяло се споделят и от настоящата инстанция, поради и което не намира за нужно да ги преповтаря.

В отговор на възраженията на защитата следва да се посочи, че проведеното разследване и според настоящия въззивен състав е обективно, всестранно и пълно, като не се забелязват съществени пропуски или непълноти в доказателствения материал. Събрани са всички налични и относими към случая писмени доказателства, в това число и цялата медицинската документация на починалия С.М. по време на лечението му в ДПБ „Св.Иван Рилски през месец юли 2016 година. Отделно от това са били разпитани всички ангажирани с престоя на починалия длъжностни лица. Изготвени и приложени са и необходимите експертизи, в областите на които са били необходими специални знания. От всички тези доказателства става ясно първо, че починалият М. е имал психично заболяване с дълга давност. Същият е страдал от параноидна шизофрения със задълбочени суицидни мисли. По време на престоя му в болницата не е установено някой да му е оказвал въздействие или да е имал каквото и да е било поведение, което би могло да се възприеме като подпомагане или склоняване към самоубийство. Нещо повече, самата смърт на лицето е настъпила извън лечебното заведение и в неустановен по делото период, след напускането му, поради и което същата по никакъв начин не би могла да се свърже с конкретни действия или бездействия на което и да е било лице. Обстоятелствата относно режима на охраняване на лицата е ирелевантен за обективните и субективни съставомерни признаци на разследваното престъпление, доколкото същите биха могли да обусловят единствено и само дисциплинарно нарушение на установените трудови задължения, но не и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилия летален изход.

При липсата на установен по делото акт за задължително лечение на лицето, негово изключително право е било да прецени дали да се лекува в съответното лечебно заведение или не. Безспорно доказано по делото е, че на 27.07.2016 година, през деня, лекуваният М. е напуснал лечебното заведение, без да бъде забелязан от служебните лица, след което е бил служебно изписан. Неустановени и неизяснени са останали обстоятелствата относно това къде точно е пребивавал и какво е правил починалият М. след напускането на лечебното заведение. Това, което е установено е настъпилата впоследствие смърт, както и намирането на част от тленните му останки.

Причината за смъртта обаче също така е останала неизяснена, поради обективната невъзможност за нейното изясняване.

Предвид на така изложеното законосъобразно първостепенният съд е приел, че в процесния случай е налице именно първата хипотеза на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, тъй като деянието изобщо не е извършено. Липсват каквито и да е било доказателства за осъществено престъпление.

Ето защо въззивният съд намира, че първоинстанционното определение, с което е потвърдено постановлението за прекратяване на наказателното производство, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 243, ал. 8 НПК,
Софийският градски съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 07.01.2022 година на СРС, НО, 17 състав, постановено по НЧД № 2555/2019 година, с което е било потвърдено постановление от 15.01.2019 година на СРП, с което е било прекратено наказателното производство, водено по ДП № 226 ЗМК 1743/2016 година по описа на 2 РУ-СДВР, пр.пр.№ 33333/2016 година по описа на СРП, за престъпление по чл.127 ал.1 НК.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____